

अलौकिक जीवनको कर्तव्य नै हो- विकारीलाई निर्विकारी बनाउनु

सदा स्वयम्लाई बापदादाको सहयोगी विश्व परिवर्तनको कार्यमा, त्यसै लगनमा लागिरहेको सम्झदै चलिरहेका छौ ? जुन बापदादाको कार्य हो, त्यो नै हाम्रो- यो स्मृति रहन्छ ? जसरी बाबा सबै शक्ति र गुणहरूको सागर हुनुहुन्छ, त्यसैगरी स्वयम्लाई पनि सम्पन्न अनुभव गर्दछौ ? स्वयम्को कमजोर संकल्प र संस्कारलाई परिवर्तन गर्ने शक्तिमा समर्थी आएको छ ? किनकि जबसम्म स्वयम् परिवर्तन गर्ने शक्तिमा समर्थ हुँदैनौ तबसम्म विश्वलाई पनि परिवर्तन गर्न सक्दैनौ । त्यसैले स्वयम्लाई हेर, अहिलेसम्म कति परिवर्तन भएको छ ? संकल्प, वाणी, कर्ममा कति प्रतिशत ‘लौकिकबाट अलौकिक’ भएका छौ ? परिवर्तन हो नै- ‘लौकिकबाट अलौकिक’ हुनु । त्यसैले के यो शक्ति अनुभव हुन्छ ? कुनै पनि लौकिक वस्तु वा व्यक्तिलाई देख्दा अलौकिक स्वरूपमा परिवर्तन गर्न आउँछ ? दृष्टिलाई, वृत्तिलाई, भाइब्रेशनलाई, वायुमण्डललाई लौकिकबाट अलौकिक बनाउने अभ्यास छ ? जब ब्राह्मणहरूको जन्म नै अलौकिक हो भने जस्तो अलौकिक जन्म, अलौकिक पिता, अलौकिक परिवार, त्यस्तै कर्म पनि अलौकिक छ ? ब्राह्मण जीवनको विशेष कर्म नै हो- लौकिकलाई अलौकिक बनाउनु । आफ्नो जन्मको कर्मको ध्यान रहन्छ ? मात्र यो लौकिकलाई अलौकिक बनाउने पुरुषार्थले नै सबै समस्याहरूबाट, सबै कमजोरीहरूबाट मुक्त गर्न सक्दछ ।

अमृतबेलादेखि रात्रिसम्म जुन कुरा देख्छौ, सुन्छौ, सोच्छौ वा कर्म गर्छौ, त्यसलाई लौकिकबाट अलौकिकमा परिवर्तन गर । यो अभ्यास धेरै सहज छ, तर ध्यान राख्नुपर्ने आवश्यकता छ । जसरी शरीरका क्रियाहरू- खानु, पिउनु, चल्नु स्वतः सहज रीतिले गरिरहन्छौ, त्यसैगरी शरीरका क्रियाहरूका साथ-साथै आत्माको मार्ग, आत्माको भोजन, आत्माको पुरुषार्थ अर्थात् चल्नु, आत्माको सयर, आत्मा रूपमा देख्नु वा आत्माको रूपमा सोच्नु- यो साथ-साथै गर्दै गएमा ‘लौकिकबाट अलौकिक’ जीवनको सहज अनुभव गर्नेछौ । कुनै पनि लौकिक व्यवहारलाई निमित्त भएर मात्र गर्दा आफ्नो अलौकिक कार्यको आकर्षण वा बोझले आफूतर्फ खिच्नेछैन । यस्तो अनुभव गर्नेछौ जस्तो लौकिक कार्य हुँदाहुँदै पनि अलौकिक कार्यको कारण डबल कमाइको अनुभव हुनेछ । अलौकिक स्वरूप हो नै निमित्त (ट्रष्टी), निमित्त बनेर कार्य गरेमा- के होला ? कसरी होला ? यो बोझ समाप्त हुन पुग्छ । अलौकिक स्वरूप अर्थात् कमल पुष्प समान । जस्तोसुकै तमोगुणी वातावरण होस्, भाइब्रेशन्स होस्, तर सदा कमल समान । लौकिक हिलोमा रहँदा पनि न्यारा अर्थात् आकर्षणबाट पर सदा बाबाको प्यारो अनुभव गर्नेछौ । कुनै पनि प्रकारको मायावी अर्थात् विकारहरूको वशीभूत व्यक्तिको सम्पर्कबाट स्वयम् वशीभूत हुने छैनौ, किनकि आफ्नो अलौकिक कार्य सदा स्मृतिमा रहन्छ कि वशीभूत आत्माहरूलाई बन्धनयुक्तबाट बन्धनमुक्त बनाउनु, विकारीबाट निर्विकारी बनाउनु अर्थात् लौकिकबाट अलौकिक बनाउनु- यो नै अलौकिक जीवनको हाम्रो कार्य अर्थात् कर्तव्य हो । वशीभूत आत्मालाई छुटाउनेवाला स्वयम् वशीभूत हुन सक्दैन ।

हामी सबै एउटै पिताका सन्तान आत्मिक भाइ हौं- यो अलौकिक दृष्टिको स्मृति रहनाले देहधारी दृष्टि अर्थात् लौकिक दृष्टि जसको आधारमा विकारहरूको उत्पत्ति हुन्छ, त्यो बीज नै समाप्त हुन जान्छ । जब बीज नै समाप्त भयो भने फेरि अनेक प्रकारका विस्तार रूपी विकारहरूको वृक्ष स्वतः नै समाप्त हुन जान्छ ।

अहिलेसम्म पनि धेरै बच्चाहरूको गुनासो (कम्प्लेन) छ- दृष्टि चञ्चल हुन्छ वा दृष्टि खराब हुन्छ । किन हुन्छ ? जबकि बाबाको आदेश छ- लौकिक देह अर्थात् शरीरमा अलौकिक आत्मालाई देख, फेरि देहलाई देख्छौ किन ? यदि स्वभाव भन्दछौ, स्वभावबाट बाध्य छौ वा अल्पकालको कुनै न कुनै रसमा वशीभूत हुन्छौ भने यसबाट सिद्ध हुन्छ कि आत्मा-परमात्मा प्राप्तिको रसमा अहिलेसम्म अनुभवी छैनौ । परमात्म-प्राप्तिको रस र देहधारी कर्मेन्द्रियहरूद्वारा अल्पकालको प्राप्तिको रस- यसको महान् अन्तरलाई अनुभव गरेका छैनौ । जब अल्पकालको कानको रस, मुखको रस, नयनको रस वा कुनै पनि कर्मेन्द्रियको रसले आकर्षित गर्दछ, त्यस समय यस महान् अन्तरको यन्त्रलाई प्रयोग गर । पहिला पनि सुनाएको थिएँ, जबकि अब जानिसक्यौ यो देहको आकर्षण, देहको दृष्टि, देहद्वारा प्राप्त भएको यो रस, सर्प समान सदाकालको लागि नष्ट गर्नेवाला हो । यो सर्पको विष हो नकि आकर्षण गर्नेवाला रस हो । फेरि पनि अमृत रसलाई छोडेर विष तर्फ आकर्षित हुनु, यसलाई के

२०७० माघ ०५ आइतबार १९.०१.१४ ओम् शान्ति “अव्यक्त बापदादा” रिवाइज ०५.०६.७७ मधुबन
भन्ने ? यस्तोलाई ज्ञानस्वरूप (नलेजफुल) वा मास्टर सर्वशक्तिमान् भनिन्छ ? वशीभूत आत्मा सदा कमजोर र
स्वयम्सँग असन्तुष्ट हुन्छ । यसै कारण लौकिकलाई अलौकिकमा परिवर्तन गर ।

पहिलो पाठ आत्मिक स्मृतिको पक्का गर । आत्माले यस शरीरद्वारा कसलाई देख्छ ? आत्माले-आत्मालाई
देख्छ न कि शरीरलाई, आत्मा कर्मेन्द्रियहरूद्वारा कर्म गरिरहेको छ । त्यसैले अन्य आत्माहरूको कर्म देख्दा पनि
यो स्मृति रहन्छ कि यो पनि आत्माले नै कर्म गरिरहेको छ । यस्तो अलौकिक दृष्टि- जसलाई देख्दा पनि आत्मा
रूपमा देख । यही अभ्यासको कमी हुनुको कारण दृष्टि चञ्चल हुन्छ । स्वयम्ले पहिलो पाठ पक्का गरेको छैनौ
अन्यलाई पाठ पढाउने तर्फ लाग्यौ । यसकारण स्वयम्प्रति ध्यान कम रहन्छ, अरुप्रति ध्यान बढी रहन्छ ।
स्वयमलाई देख्ने अभ्यास कम छ र अरूलाई देख्दा पनि अलौकिकको बदलामा लौकिक रूप नै देख्नमा आउँछ ।
आफ्ना कमजोरीहरूलाई कम देख्छौ, अरूका कमजोरीहरूलाई बढी देख्छौ । अलौकिक वृत्ति अर्थात् हरेकप्रति शुभ
भावना, कल्याणको भावनाबाट सम्पर्कमा आउनु, यसलाई भनिन्छ अलौकिक जीवनको अलौकिक वृत्ति । तर
अलौकिक वृत्तिको सट्टामा लौकिक वृत्ति, अवगुण धारण गर्ने वृत्ति, ईर्ष्या र घृणा धारण गर्ने वृत्ति भएका कारण
अलौकिक जीवनमा अलौकिक परिवारद्वारा अलौकिक सहयोगको खुशी अलौकिक स्नेहको प्राप्तिको शक्ति प्राप्त
गर्न सक्दैनौ । यसकारण लौकिक वृत्तिलाई पनि अलौकिक वृत्तिमा परिवर्तन गर । अब पुरुषार्थमा कमजोर
रहनाको कारण ? लौकिकलाई अलौकिकमा परिवर्तन गर्न आउँदैन । लौकिक सम्बन्धमा पनि अलौकिक सम्बन्ध-
आत्मिक भाइ-बहिनीको रूपमा स्मृतिमा राख । कुनै पनि सम्बन्धतर्फ लौकिक सम्बन्धको आकर्षणले आकर्षित
गर्दछ अर्थात् मोहको दृष्टि जान्छ भने लौकिक सम्बन्धको अन्तरमा बाबासँग सर्व अविनाशी सम्बन्धको स्मृति वा
बाबासँग सर्व सम्बन्धको अनुभवको ज्ञान कम हुनाका कारण, लौकिक सम्बन्ध तर्फ बुद्धि भट्किन्छ । त्यसैले सर्व
सम्बन्धको अनुभवी मूर्त बन, अनि लौकिक सम्बन्ध तर्फ आकर्षण हुँदैन । उठ्दा-बस्दा लौकिक र अलौकिकको
अन्तरलाई स्मृतिमा राख, तब लौकिकबाट अलौकिक हुनेछौ । फेरि यो गुनासो (कम्प्लेन) समाप्त हुनेछ । पटक-
पटक एउटै कम्प्लेन गर्नाले के सिद्ध हुन्छ ? अलौकिक जीवनको अनुभव छैन । त्यसैले अब स्वयमलाई परिवर्तन
गर्दै विश्व परिवर्तक बन । बुझ्यौ ? सानो कुरा पनि समझमा आउँदैन ? ठेक्का त धेरै ठूलो लिएका छौ ?
दुनियालाई च्यालेन्ज त धेरै ठूलो गरेका छौ । च्यालेन्ज गरेका छौ नि सेकेण्डमा मुक्ति-जीवनमुक्ति दिन्छौ भनेर !
निमन्त्रणामा के लेख्छौ ? एक सेकेण्डमा बाबासँग वर्सा प्राप्त गर्नुहोस्, वा मुक्ति-जीवनमुक्तिको अधिकारी
बन्नुहोस् । त्यसैले के दुनियाँलाई च्यालेन्ज गर्नेले आफ्नो वृत्ति, दृष्टिलाई परिवर्तन (चेन्ज) गर्न सक्दैनौ ?
स्वयम्सँग पनि च्यालेन्ज गर- चेन्ज (परिवर्तन) गरेर नै छोड्नेछु अर्थात् विजयी बनेर नै देखाउने छु । अच्छा ।

हर संकल्प, समय, सम्बन्ध र सम्पर्क, लौकिकलाई अलौकिक बनाउनेवाला, अलौकिक ब्राह्मण जीवनको
अनुभवी मूर्त, विश्व परिवर्तनको साथ-साथ स्वयम् परिवर्तनद्वारा विश्वलाई सही बाटो देखाउनेवाला, सदा बाबाको
सर्व सम्बन्धको अनुभवी मूर्त, सर्व प्राप्तिहरूको रसमा मग्न रहनेवाला, एक बाबा दोस्रो न कोही यस्तो अनुभवमा
रहनेवाला, अनुभवी मूर्तिहरूलाई बापदादाको यादप्यार एवं नमस्ते । *रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई
गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

पार्टीहरूसँग :-

ट्रस्टीको विशेष लक्षण के देखिन्छ ? जो ट्रस्टी हुन्छ उसको विशेष लक्षण सदैव स्वयमलाई हरेक कुरामा
हल्का अनुभव गर्दछ । डबल लाइट अनुभव गर्नेछ । शरीरको भानको पनि बोझ नहोस्- यसलाई भनिन्छ ट्रस्टी ।
यदि देहको भानको बोझ छ भने एउटा बोझको साथमा अनेक प्रकारका बोझ आउनेछन् । यी सबै
बोझहरूबाट पर रहनका लागि यो (ट्रस्टीपन) साधन हो । त्यसैले चेक गर- देहभानमा कति समय रहन्छौ ?
जब बाबाको बन्थौ, तब तन, मन, धन सहित बाबाको बन्थौ हैन ? सबै बाबालाई दियो हैन ? जब दिइसक्यौ भने
आफ्नो कहाँबाट रह्यो ? जब आफ्नो होइन भने मान कुन चीजको ? यदि मान आउँछ भने सिद्ध छ, दिएर फेरि
लिन्छौ । अहिले-अहिले दियो, अहिले-अहिले लियो, यो खेल गर्दछौ । ट्रस्टी अर्थात् मेरोपन छैन । जब मेरोपन

२०७० माघ ०५ आइतबार १९.०१.१४ ओम् शान्ति “अव्यक्त बापदादा” रिवाइज ०५.०६.७७ मधुवन
समाप्त हुन्छ तब लगाव पनि समाप्त हुन्छ । ट्रष्टी बन्धनवाला हुँदैन, स्वतन्त्र आत्मा हुन्छ, कुनै पनि आकर्षणमा
परतन्त्र हुनु पनि ट्रष्टीपन होइन । ट्रष्टी अर्थात् सदैव स्वतन्त्र ।

नष्टोमोहा बन्ने सहज युक्ति कुनचाहिँ हो ? सदैव आफ्नो घरको स्मृतिमा रहने गर । आत्माको नाताले,
तिम्रो घर परमधाम हो र ब्राह्मण जीवनको नाताले, साकार सृष्टिमा यो मधुवन तिम्रो घर हो, किनकि ब्रह्मा
बाबाको घर मधुवन हो । यी दुवै घरको स्मृति रहेमा नष्टोमोहा बन्नेछौ किनकि जब आफ्नो परिवार, आफ्नो घर
कसैले बनाउँछ भने त्यसमा मोह जान्छ, यदि त्यसलाई अफिस सम्भेमा मोह जाँदैन ।

सदैव बुद्धिमा रहोस् सेवा स्थानमा सेवाको निमित्त रूप आत्मा हुँ- न कि मेरो कुनै लौकिक परिवार हो ।
सबै अलौकिक सेवाधारी हुनु, कोही सेवा गर्नका लागि निमित्त छन् । कसैको सेवा गर्नु छ । लौकिक सम्बन्ध पनि
सेवा अर्थ मिलेको छ- ‘यो मेरो छोरा वा छोरी हो’ होइन । सेवाको लागि यो सम्बन्ध मिलेको हो । म पति हुँ,
पिता हुँ, काका हुँ- यो सम्बन्ध समाप्त होस्, तब ट्रष्टी हुनेछौ । स्मृतिले विस्मृतिको रूप तब लिन्छ जब मेरोपन
हुन्छ । यदि मेरोपन खत्तम भएमा नष्टोमोहा हुनेछौ । नष्टोमोहा अर्थात् स्मृति स्वरूप ।

माताहरूलाई सबैभन्दा ठूलो परीक्षा नै मोहको हुन्छ । यदि माताहरू नष्टोमोहा बनेमा नम्बर अगाडि
हुनेछ । पाण्डवहरूलाई नम्बरवन बन्नको लागि कुनचाहिँ पुरुषार्थ गर्नुपर्छ ? पाण्डव यदि एकरस स्थितिमा एकाग्र
बुद्धि भएमा नम्बरवन हुनेछन् । पाण्डवहरूको बुद्धि यता-उता भाग्नमा तेज हुन्छ, त्यसैले पाण्डवहरूको बुद्धि
एकाग्र भयो भने नम्बरवन । त्यसै पनि पाण्डवहरूलाई घरमा एकै स्थानमा बस्ने बानी हुँदैन, स्थिर भएर
बस्दैनन्- हिँड्ने, उठ्ने यस्तो बानी हुन्छ । बुद्धिलाई पनि भाग्ने बानी पर्दछ । त्यसको असर बुद्धिमा पनि पर्छ ।
यस्तो सम्भन्ने त होइन चक्रवर्ती बन्नु छ, त्यसैले यहाँ नै चक्कर लगाऊँ । यो व्यर्थ चक्कर नलगाऊँ । स्वदर्शन
चक्रधारी बन, परदर्शन चक्रधारी होइन ।

सबै आफ्नो नयाँ जीवन अर्थात् ब्राह्मण जीवनको श्रेष्ठभन्दा श्रेष्ठ नशामा रहन्छौ ? सबैभन्दा उच्च जीवन
हो ब्राह्मण जीवन । नयाँ जन्म हो उच्चभन्दा उच्च ब्राह्मण जन्म, जसलाई अलौकिक जन्म भनिन्छ । त्यसैले के यो
नशा रहन्छ ? उच्चभन्दा उच्च आत्माहरूको संकल्प, कर्म सबै उच्च, साधारण हुँदैन । जसरी लौकिकमा पनि यदि
कुनै धनवान्ले भिखारीको कार्य गर्छ भने के हुन्छ ? सबै हाँस्छन् होइन ? त्यसैले उच्च कार्य गर्नुको बदला
साधारण गन्यो भने सबैले के भन्छन् होला ? त्यसैले ब्राह्मणले कहिल्यै व्यर्थ कार्य वा व्यर्थ संकल्प गर्न सक्दैन ।

सुनेपछि सुनेको कुरालाई स्वरूपमा ल्याउनु अर्थात् समाहित गर्नु । सुनाउने कुरा त परम्परादेखि
चलिआएको छ, तर संगमयुगको विशेषता हो- स्वरूपमा ल्याएर विश्वलाई देखाउनु । सुनाउनेहरू पनि धेरै छन्,
तर स्वरूपमा ल्याउनेहरू करोडौंमा कोही हुन्छन् । त्यसैले तिमी स्वरूपमा ल्याउनेहरू हो, न कि सुनाउनेहरू ।
हेर्नुपर्छ जुन सुनेको छ त्यो स्वरूपमा कहाँसम्म ल्याएको छु । स्वरूपमा ल्याउनेहरूलाई कुनचाहिँ मूर्त भनिन्छ ?
साक्षात् अनि साक्षात्कार मूर्त । त्यसैले साक्षात्कार मूर्त हो हैन ? स्वयम्लाई पनि साक्षात्कार गराउनेवाला र
स्वयम्द्वारा बाबाको पनि साक्षात्कार गराउनेवाला । स्वयम्को साक्षात्कार अर्थात् आत्मिक स्वरूपको साक्षात्कार
गर्नेवाला । यस्तो साक्षात्कार मूर्तलाई नै स्वरूप मूर्त भनिन्छ । सबै यस्तो छौ नि होइन ? अच्छा ।

वरदान : ब्राह्मण जीवनमा हर पल सुखमय स्थितिको अनुभव गर्ने र गराउनेवाला सम्पूर्ण पवित्र आत्मा भव

पवित्रतालाई नै सुख शान्तिको जननी भनिन्छ । कुनै पनि प्रकारको अपवित्रताले दुःख अशान्तिको
अनुभव गराउँछ । ब्राह्मण जीवन अर्थात् हरेक सेकेण्ड सुखमय स्थितिमा रहनेवाला । चाहे दुःखको
दृश्य नै किन नहोस् । तर, जहाँ पवित्रताको शक्ति छ त्यहाँ दुःखको अनुभव हुन सक्दैन । पवित्र
आत्माहरूले मास्टर सुखकर्ता बनेर दुःखलाई आत्मिक सुखको वायुमण्डलमा परिवर्तन गरिदिन्छन् ।

स्लोगन : साधनहरूको प्रयोग गरेर पनि साधनालाई बढाउनु नै बेहदको वैराग्य वृत्ति हो ।